

ruumiita

ruumiita

v.s. luoma-aho

Kirja kerrallaan • Lasipalatsi • Helsinki

© V.S. Luoma-aho 2009

ISBN 978-952-480-171-3

Painopaikka: Lasipalatsi, Helsinki 2009

kultainen leikkaus

Oletko nähnyt ruumiita? Niihin tottuu. Ne eivät ole sen kummallisempia kuin kuolleet koirat. Oletko nähnyt kuolleita koiria? Niihin tottuu, ne ovat lihaa. Ajattele auki revitty päästäinen, mutta enemmän sotkua. Lihaan tottuu. Säilykkeisiin tottuu. Eläimiin tottuu. Komppanian kävellessä keskellä hiljaista lehvästöä ja heinikkoa, kävelee vastaan kuka tahansa alkuasukasheimoon kuuluva metsästäjä. Hetki on kuollut, jos hänen kasvoilleen istahtaa perhonen. Ihmisen kasvoille. Jos ihmisen kasvoille istahtaa perhonen, on hän kuollut tai unessa. Kessu veistää puukolla kynsiään ja säilöö hyönteisiä jaloviinaan. Hän kääntelee päätään kuin lintu. Sen näkee täällä hyvin. Miten kamera tärähtää.

Viikottain käydään katsomassa puistossa makaavaa ruumista.
Joudutaan valitsemaan useista, koska ne ovat kaikki enemmän
tai vähemmän värikkäitä ja tarvitaan runsas valikoima
erivahvuisia linssejä ikuistamaan niiden *nyanssit*.
Kerromme niille viime aikaisista tapahtumista ja
ne nousevat verkkaisesti kannattalemaan
itseään kyynärpäidensä varassa.

Auringon varjosta
valoon ilmestyvät ihmiset
ovat ongelmallisimpia, jos
väreistä puhutaan. Juuri ihmisistä
on yleensä kysymys. Väreistä puhutaan.

Tapahtumat tapahtuvat
koska ovat epätäydellisiä. Lampaan teurastaminen ja uhraaminen
alkaa näyttää järkevältä toiminnalta siinä vaiheessa, kun
lammas todella syödään. En pidä lampaan veren punasta iltahämymisellä
vihreällä, jollain Groznyjin niityllä, joissain pidoissa,
jossain tanssin
ja laulun keskellä.

Jos ruumiin avaa kultaisella leikkauksella kuin maankuoren, kääntyvät etanat kotiloineen esiin. Märän kannon alla sisälmykset liikkuvat sivuun ja rapisevat pitkin ulkopintaa, mutta vielä höyry nousee kohti, kuin vähitellen suurentuen. Tyhjä tila täytetään kukilla joko lomittain tai päällekkäin, lihavoittaen vaikutelmaa, kuten ruumisarkussa tai taulussa. Miten hahmotelma eroaa kartasta? Jos tarpeeksi kauan samotaan pitkin karttoja, lehdetön puu heijastuu veden pintaan. Sitä ei näkyisi, elleivät muutamat sadepisarat rikkoisi sen tasaisuutta. Kaikki vedet alkavat muistuttaa tuttuja vesiä.

En oikein tiedä kiinnittääkö arjessa huomiota väreihin. Mutta kun istuin ja selailin siinä lehtiä, oli hän ehtinyt kaivaa otsansa verille. Pää valui väistämätöntä maksanpunaista ylijäämää. Toisaalta kasvit etualalla kehystävät syvyysvaikutelmaa ja toisaalta tila täytetään väreillä tai koodilla, muulla etenemisen merkillä. Ehkä se muistuttaa meitä jostain vanhemmasta symbolista, kuten täytteestä piirakassa. Joten miksei verikin. Kuten itkeminen, joka tyhjentää painetta kuin porrastettu venttiili, palauttaen hermostoa lepotilaan. Ehkä joku huutaa nimeäni.

lumisadetta /
valokuva tärähtää

Kaikki vaatii sen, että on tietyssä paikassa tiettyyn aikaan. En voi suorassa lähetyksessä ajatella liikkuvia kuvia ja siirtää niitä valkokankaalle tai verkkokalvoillemme. Se on vuosien työ, kun valo matkaa minun silmästäni sinun silmäsi, teidän ruutuuhinne, että se ilmenisi vain televisiossa.

Kädet voi pistää taskuun, toiseen taskuun, rummutella rintaa tai reisiä, nyplätä laukun hihnaa. Pidellä juomaa, tupakoida, vaihtaa kanavaa ja laskea kaukosäädin sohvalle ihmisten väliin, puhdistaa silmälaseja, tarkkailla kasvojensa pakkoliikkeitä. Puhua mikrofonin ja samalla mikrofonin ohi.

Koneen kautta sielu viivästyy sen verran, että sinun on kerrankin elämässäsi mahdollista puhua kahdella äänellä.

Berliinin taivaan alla trenssitakki ostaa hotdogin ja puhuu sinulle, aistii sinut, jakaa haikean tunteesi ja ennen kaikkea tietää, että sinä olet siinä.

Tulet muistamaan päivän lapsuudestasi joka teki sinusta minkä olet parran kasvattaminen ei palauta asioita mutta muoto on erilainen lukematon määrä myötätunnon merkkejä miljoona taivaan hämärtyksen hyväksyvää lintua vaihtaa sängyn paikkaa niiden valkoisentäplittämässä huoneessa se on eri huone sello vasten seinää kissat syövät linnut ja asuttavat taloja paremmin kuin me tanssijoilla on paksut pohkeet reidet sellainen tuntuu iholla sellaiset kissat ikä ja väsymys avustavat ihmiskasvojen tummissa kentissä meillä on muistoja älä katso noin ylös tai saat hiekkaa silmiisi vuosituhansien rappauttamatta jättämä väri silmien ympärillä omenat putoavat ja pysähtyvät omenat väsyneitä

Kyntämässä preeriaa lempityttösi kanssa tomuiset cowboy-saappaat ovat mielentila eräs tärkeimmistä aikamuodoista tässä tarinassa miten niiden nahka mukautui jalkoihin kaiken sen lävitse pienet hiekanjyvät laskosten väleissä keskeen eteläisten osavaltioiden

me saatoimme kirjata ylös potkimamme nenänmuotoiset minidyynit hajosivat lennähtäen toisin kuin suuret kotilomaiset jähmettyneet hiekka-aallot joiden tehtävä oli pysäyttää ja upottaa

haistaa kuin koira tunnistaa jokainen tuttu ominaishaju jo kaukaa olisimme kantaneet vanhuksemme vuorelle ajan ollessa otollinen sellainen kurttuinen vanha rusakko jonka sormet ratisevat kättä puristaessa kuin sellofaani nenädyynit ovat siellä vieläkin hajonneina tämä yksinäisyys on läpäisty tähän yksinäisyyteen on tullut ihmisiä he

- voiko heidän läsnäollessaan ajatella asioita kuten vertikaalinen valitus tai horisontaalinen huuto tai jotain typerää kuten pilvien törmätessä syntyvä pehmeä ääni he he

ja valaan nahka on maailman miellyttävin tunne kun hiekka on tuuletanut sen kuivaksi ja pehmeäksi esihistoriallisiin uurteisiin kiilautuneita jyväsiä suuren kallion nahka on tummaa kun sitä kastelee ja siihen voi piirtää

piti puhua vielä teistä ja hiekkateistä ajoittaisista liikennemerkeistä keltaisen kolmion muotoisista taideteoslauseista ja kauriiden raadot

Erinäisiä huonekaluja raahataan erinäisissä liikesarjoissa kuin tanssivassa tilassa pyörivää kiviä patsasta kuten erilaisia henkilöitä sijoitellaan suhteessa lavasteisiin ja yleisöön varjoa uhmaava kolmiulotteinen laastipatsas ja mustavalkoisia paperikukkia origameja kurkia joiden sisällä on tilaa sormille juomuja sormien väleissä johonkin jääneiden vainajien kaarevia muistomerkkejä suhteessa vehreisiin lehtiin ja varjoihin jotain järveä sivuavan maantien varrella maapallon muotoa mukailevia äkkinäisesti murskattuja graniittikimpaleita eläimiä esittävä patsas siitä tämä ylevä surumielisyys ylevien eläinten pyöreä murhe ikuisesti haarautuvat tiikerin juovat kalliossa pyöreiden raskaiden esineiden kirsunta pienten murusten räjähtely

Tuossa sohvassa näkyy sanojen kuluma, niiden lian takana. Terävyys tulee liian kalliiksi. Tyhjiys mahdollistaa sanojen ymmärtämisen ja toisaalta ilmiöt, tai huonekalut. Pitääkö kulttuuri jotain ääntä? Tyhjiys estää esimerkiksi näkymän. Ajatus, sateenvarjo (häikäisyä vastaan), mieliala. Aistit estävät toisiaan, kuten Bresson, joka valitsi näyttelijät aina puhelimen välityksellä. Pelkät silmät ja pelkät korvat näyttävät yhdessä hullunkurisemmilta kuin yksinään. Tupakointia vesisateessa mutaisella peltotiellä mustavalkoisessa unkarilaisessa maisemassa.

Ja he marssivat sairaaloihin ja raastavat ihmiset sängyistään ja potkivat heitä kasvoihin määrätietoisesti | kömpelösti. Pystyn näkemään huonosti istuvat housut ja suuret saappaat ja ulkoa tuodun mutaveden piirtämät liukkaat jäljet ja tunnen taikinamaisen häpeän, kun näen sängyistä revittävien ja lattioilla makaavien sukupuolielimet, äännähdystäkään ei pääse, vain tuolit, metalliset telineet, hyllyköt, pöydät, sängyt, kengät.

kivikasvoinen ja muualla

Tämä alkaa siitä kun ainoa mahdollinen suunta on nurkka. Outoja nykyäksi näkökentässä, maali ei ole vielä kuivaa. Olen syönyt tertullisen rypäleitä ja nyt minulla on kädessäni pieni puu, olen maalannut sirkusyleisön, jonka hiljaisuus on pahaenteinen. Kaikki tämän nurkkani ulkopuolella on musiikkia. Aloitan lyhyellä teemalla, joka esittelee maiseman laskoksineen. Typerä shakkiruutuinen huone. Sen yllä leijuu herukkapensaiden tuoksu. Miten se viipyy iholla. Hämmennän maalia kuin kahvia, kasvatan sen pinta-alaa. Voisi sanoa että minut on lavastettu. Että hengitykseni varaan on rakennettu tämä temppele, toteuttamaan jotain järjestyksen periaatetta. Olen kivikasvoinen ja muualla.

Tarvitsen peilin jo pelkästään siihen, että voin nähdä korvani. Saati sitten teidät kolme, vaikka olettekin kaikkialla ja täytätte kaikki kokemukseni.

Tämä kuolantahrима tyyny on sinä. Tämä korotettu lantio sinä. Tämä uusi ilmeikäs tunne olet sinä. Kolme kategorіaa maailmasta, hetkiä kuin

kirjoista repäistyjä lehtiä. Minulla on tällainen mutainen ja taatusti koskettava alue, kuin pienoismalli jostain ränsistyneestä kylästä, jonka ylle sataa romua

taivaalle räjähtäneistä raketeista. Erään talon katolle rysähtää epätydyttävästi iso kehikko, se ei mene lävitse. Pienempiä palasia, niin kevyitä että ne

leijailevat, nokista sadetta silmäripsillemme. Halaan sinua välinpitämättömästi eteiskäytävässä. Halaan sinua hellästi ja laulan ne pianosi äänet, joita

rikkonainen soitin ei. Muistoni sekoittuvat enkä tiedä mistä ne tulevat, enhän ole nähnyt sinua tuollaisena, sinulle puolestaan tuollainen äännähdys olisi omiaan,

kukaan teistä ei sanoisi asioita kuten ”jonkin merkityksettömyyden voi osoittaa vain jos tuntee kokonaisuuden”. Mutta miten läheltä minun pitää katsoa, että

näen oikean kokoisena? Tunnen sen jäsenissäni kuin epidemian. Joskus se tuoksuu pähkinäiseltä, toisinaan ainoastaan kylmältä. Teistä sinä olit aina kuin

hyvässä valaistuksessa. Tyylikäs mustavalkokuva kohinalla tai ilman. Kaikkialla jäi puuttumaan asentoja, joihin emme ehtineet nojata. Kahdelle teistä

on ominaista ovien avaaminen. Kukapa ei ovea löytäisi, on kyse liikkeestä ja hipaisusta. Pehmeä korvanlehti, kaula johon kätkeä nenänpäänsä. Liian ohuet

huulet, liian sopivat huulet, yhteismitattomat vaikeat huulet. Hän menee ulos kirjoittamaan ja sade lakkaa kun hän lopettelee lauseitaan. Puraistessani huultasi

hän ei katso minua silmiin. Te purskabtaisitte nauruun

(valkeaa kasvustoa tummalla röntgentarjottimella)
tai mytologioita.

Posliininen ajeltu kuin kanankoipi veistos silmä suudelma varvas

Kartta herkkyyden puutteesta, kömpelösti kasattu kokoelma tyhjiä palasia, joiden jättämät onkalot voi kaataa täyteen musiikkia kuin jotain virvoittavaa juomaa. Kaksikymmentä vuotta sitten syötyjen hedelmien maku, hämmästyttävää itsepintaisuutta. Ymmärrätkö paremmin, jos myönnän, että kieli on minulle vieras, mutta luen silti sinulle osoitettuja kirjeitä ja sinä ymmärrät jokaisen sanan meren alkaessa kiertonsa kohmeisissa sormissa. Teksti on tällainen puu, ja liikutun miten kuoret esittävät todellisuutta. Kun olet yksin kasvoillasi ei esiinny tunteita.

Muuten ei tarvittaisi valoa ja liike on valkoinen kuin swing-rumpalin kravatti. Ellei mies pysy samassa tahdissa kuin toverinsa, saattaa se johtua siitä että hän kuulee erilaisten rumpujen pärinän. En osaa vielä kävellä, myös isäni oppi myöhäisellä iällä kävelemään.

kävelyä.....kävelyä lasilla
kävelyä.....kävelyä molskahtavalla suolla
kävelyä.....kävelyä juoksevassa hiekassa
kävelyä.....kävelyä upottavassa savessa
kävelyä.....kävelyä mukulakivillä
kävelyä.....kävelyä tikkuisella puulattialla

pienten jalkojen kävelyä aluskasvillisuudessa
kävelyä muta varpaiden välissä, piikikkäässä ruohikossa,

tuuli nousee ja pöly sen mukana. Reikä räjähtää hänen vatsaansa kuin kukka ja täysin loogisesti poimii gramofoninsa ja laahustaa tyhjän kuopan reunalle. Jotkut tuovat toisia kasveja, toiset arvokkaita esineitä. Maastossa ei ole toistoa, ainoastaan ihmiset haudan reunalla, vapaalla kädellä ympyrässä

kuin kuuntelisi särkevää päätä. Siinä vaiheessa linnut jo laulavat, aamu, me seisomme siinä kuin ankat. Näiden ääni on sitä voimakkaampi mitä suurempia ne ovat.

Metsämaa: kuvia neulasista, maadottuvia runkoja ja oksia - kaikki ne ruokkivat sieniiä, jäkäjäkiä ja kuuliaisii, toukkii, matoja. Kännykät ovat täynnä mehiläisten sieluja. Mehiläiset pistävät muusikon herkkiin käsiin, saamme kiittää paljosta aistiemme epätarkkuutta. Tämän ajatuksen sain kiinni kuin kalan. Mitä enemmän syön sitä, sitä enemmän pidän siitä. Mitä enemmän syön sitä, sitä enemmän kyllästyn siihen.

pakkoliikkeitä

Junassa omaksuttu sivustakatsojan rooli. Täydellinen sulautuminen elämän raiteilla. Katsominen, vastaanottaminen, hyväksyminen. Kaikki motiivit liukenevat motorikaksi. Liukuminen viittaa ajattomuuteen. Ajattomuus samantekevyyteen. Huomionarvoiset asiat ovat koko maailma, sen heikot vertaukset, juna. Vielä parempaa: tietystä pisteestä kaiken elämän keskittymä. Ovi on huomion kohde. Ovi on avattava juuri oikealla hetkellä. Muut hetket ovat kartoittamatonta aluetta ja äärimmäisen vaarallisia. On samantekevää, jatkaako. Nämä eivät ole vaihtoehtoja. Ikkunassa on tuttu tai tuntematon kaupunki. Huomio kiinnittyy ensin liikkeeseen, junan pysähtyessä lukon mekanismiin. Sitä ei tarvitse tuntea täydellisesti, mutta tarpeeksi hyvin. Aika ei ole sinun ongelmiasi. Toistaiseksi aika on pienin sinun ongelmistasi.

Liikkumisen vaikeuden teema, ei kävelyä, ei vasemman jalan koordinoitua nostamista. Ohjaaminen vaatii tietoisuutta. Leukaluuni raksuu kuin kirjoituskone unessa. Siinä asetin uuden kynän työpöydälleni, eikä se ole enää siinä. Kirjoittamisen vaikeus jatkuu matkoissani kulttuurikaupunkeihin ulkomailla, joissa näen unta pitkistä, mustista vaatekappaleista. Hameen ominaisuudesta, tietynlaisissa tilanteissa, riisuutumisesta, keskenjättämisestä, jatketaan seuraavalla kerralla, jätetään kesken. Näytelmä pakkoliikkeistä. Ihmiset ovat normaaleja. Epätodellinen, suhtautumisen kyseenalaistava, epävarma, jossittelultaan rikkonainen; hirvittävä määrä kirjoja. Niitä on pinossa ja ne ovat kauniita. Monia värejä ja kokoja. Ohjaaja ojentaa ne apuohjaajalle, joka tarkistaa vuosiluvun, ojentaa ne takaisin ohjaajalle ja tämä sinkoaa ne kohti näyttelijöitä. Näyttelijät ampuvat niitä haulikolla lennosta. Kivääristä jäisi sirompi reikä, mutta sillä on vaikea osua. Hänelle nauretaan. Hän ei lataa tarpeeksi nopeasti. Hän on pitkävihainen ja baarimestarin koulutukseltaan erikoistunut lasimurskacocktaileihin. Hän on tyytyväinen nimeensä. Kerron, että nimet ovat maagisia, eikä niihin tule suhtautua kevytmielisesti. Kuten ei hajuihinkaan. Vaikka hajut kenties lakkaavatkin olemasta, niiden muisto elää. Nimi on velhojen vahvin ase ja pelottava vihollinen. Leukaluu värähtelee. Värähtely on liikettä, joka ei tiedä minne on menossa. Silmät värähtelevät.

Vähitellen himmenevät kasvot ja loistavat silmät, pimeydessä kiiluvat kaksi terävää kuulaa,

parvellinen tukaaneja riekkuu auton ajovaloissa.

Silmät kuin golfpallot, silmään golfpallo ja
tajuntasi räjähtää, tajuntasi leviää kuin papukaijan projektiili

Humalaisen kävelyä lintuja,
miehen matkivia selväpiirteisiä
ja eläväisiä.

Ehkä taitavien roomalaisten
ikuistamia tai ehkä mielikuvituksen

perukoilta luotuja.

Kirkkaat värit, jotta valo heijastuisi niiden höyhenistä
paremmin. Nämä eivät ole niitä
sorsanpoikasia, joita syötin kädestä ja ripuloin rantaveteen. Nämä
pariutuvat komeiden urosten ja komeiden naarasten kesken,
jos vain pohkeet ovat vetävät ja tukka pehmeä. Ja kieli
punainen.

Golfpallo silmään ja tuulilasi räjähtää.

Tielle ja pientareelle sataa kauniisti höyheniä,

kuin laskosteltua kangasta.

Puu koittaa kolmanteen silmään, pieniä hengähdyksiä pienille hetkille. Syntyi hengitti näki auringon. Kaupungin taivasraja on kuin ruhjottua lasia, sairauden hiki rakasta. Teiden varrella sienet kuin liitujen haaleiden linjojen avaruus, sivulle viipyminen ja palaaminen. Kaikkea hyvää, sivukadulle. Kuin muisto kasvoista asentoja tietty määrä ystäviä, rakko tyhjentyvä sen jälkeen seurataan rauhassa tätä kehitystä. Jähmeästi liikehtivät kohmeiset miehet suurten kokkojen ympärillä. Heissä on magneettinen voima; puheensa muminaa. Paukahtelevista puista saan selvän. Kehivä syke, yöperhoset ja hetkeksi yksinäisyys katoaa. He syntyivät, he hengittivät, he näkivät auringon. Sienet kasvavat kuin kaupungit teiden varrelle.

syväänhengitettäessä

Minulla oli ystävä joka huitoi sekavuuden tilassa samalla tavalla. Ilma on lämmin ja kuiva. Hän kaataa nappulat. Pelilauta on kaiverrettu pyhäkön suureen portaikkoon. Portaikon raoista kasvit karttavat varsiaan ja rapistavat lehtien juuriensa multaa. Pelinappuloina oksanpätkiä ja lantakakkaroita. Käsissä aavistus reumatismia. Kulkiessamme seuraan sinua suoraan ja muodostan kehän oikealle. Hiuksia sivujen välissä polkuna tai poninhäntänä. Turvapaikkoja pääomalleni. Miten äänet ja hajutkin nähdään, miten tämän voisi kiertää? Se ei ole tyyliä vaan häiriö. Kaikkea valaiskoon simulaatiolle ominainen aurinko. Saavutetaan vähitellen pintoja. Sitten planeetan anatominen räjähdys.

Hetkessä oli hankala sopeutua kannettavan tietokoneen erilaiseen näppäimistöön, kuin hän olisi änkyttänyt tai viittonut tai puhunut puristuksissa

hirvittävän paineen alla, nerojen voi muutenkin olla hankalaa sopeutua elämään vähemmän älykkäiden keskellä, he tuntevat helposti itsensä ulkopuolisiksi,

koska peruskoulujärjestelmä on yksi pahimmista, yksi pahimmista rikoksista, koska yksi pahimmista mitä jotkut lukivat, koska maidemme välille oli tuolloin

syntynyt yksi pahimmista kriiseistä, koska hän oli stipendiaattijoukon nuorin ja tuleva, koska sota on yksi pahimmista ympäristöuhista, koska yksi pahimmista

humanitäärisistä rikoksista maailmassa, koska yksi pahimmista maidemme välisistä juovista oli epäilemättä tietoliikenne, internet on monessa mielessä

anarkia, tämä vähäinen vastus on mielipuolista, hän saattaa kirjoittaa huumassaan mitä tahansa ja antaa itsestään tahattoman typerän kuvan, jos kohta

typerä kuva on monesti tahaton, kuten hääkuvat, kuten teknologinen kyvyttömyys kuten uhmakas laulaminen avaruusoopperassa vailla tietoa

muiden sivilisaatioiden menettelytavoista ja taktisista sodankäyntimenetelmistä, kyvyttömyys toimia ja ottaa onkeensa mitä vieraan vallan agentti sanoo, kenties

kaksoisagentti, sen parempi sinulle, mutta kyvyttömyys toimia ja ottaa onkeensa, katso kaikkea tätä salin nyökkäilevää kasvojoukkoa

ja hän tekee niin, ja hän ottaa todella aikansa ja pitää karvoissa asti tuntuvan meditaatiohetken

luontainen dokumentti

Pelaaja polvistuu rantaveteen ja vangitsee katseensa kivien arkkitehtuuriin. Oranssia ohutta vettä kasautuu rantaan huuhtoutuneiden hirviöiden päälle. Ne ovat keveitä ja valovoimaisia. Kerrotaan tarinoita, pelaaja kertoo. On merkittävää, että tarinoita kerrotaan. Auringonvaloa voisi kuvailla varovaiseksi tai osittain haaleaksi. Tämä viileä kallio, tämä iso ja lämmin sydämen ääni. Rajamailla kelluu lintujen ulosteista syntyneitä saarekkeita. Tällaisen pedon vatsassa oleminen ei ole alku eikä loppu, hän sanoo. Muut näkevät ja muovaavat valaan meidän ympärillemme.

Meidän tulisi pitää seuraa toisillemme. Meidän tulisi kävellä puutarhassa tai suolan huuhtomalla kalliolla ja kertoa ohuen hiekan kerrostumista jalkapohjissamme. Aurinko kuumentaa hätkähdyttävän valkeat hiukset, varjot ovat edelleen viileitä. Miten tällaisia keskusteluja käydään? Ehkä aallot eivät heijasta suun typerää irvistystä ja ruumiin konstellaatiota. Pientä hypähtelyä mättäältä toiselle. Rannalla mies poimii maasta sileitä kiviä ja lajittelee niitä taskuihinsa. Hänellä on jotain suussaan. Suuruus tai pienuus ei ole ongelma. Tarkkuus on.

Matkustamme jonkin metaforan avulla ja pian olemme useassa paikassa samanaikaisesti. Silti nimikirjaimet sisäsivulla ovat hataria, silmäpussit täynnä tulevia kauhuja.

Varjostuksen sinertäviä sävyjä, heijastumia järvestä tai lumesta, muistuttavat myös sairaudesta, siniverisyydestä, verisuonista. Rumuudessa on kysymys riitasoinnusta, mustasukkaisuudessa jonkin eläimellisyyttä.

Tämä on karttamainen muovautuminen ja siirtymän arvioiminen, tämä taikinaa. Veden pinnalla kelluvat sommitelmat väistyvät, laajenevat renkaat osoittavat kohdan johon on hukuttu. Etikkatynnyreiden pohjaan valuneet kolikoiden ketjut.

Kun huonekaluja tai muita tiivistymiä kasaa tarpeeksi päällekkäin, muodostuu kokko. Palaminen on samanaikaisuuden naurua tilassa. Tämän muistavat ruskeat kirjekuoret maatessaan nipussa jossain huoneessa, jossain pöydällä, jonkin pölyn alla. Joskus harvoin sade pääsee kastelemaan - kenties sinä aamuna, jolloin herään ylikiitävien hävittäjien ääneen. Pehmeät ja huokoiset kohdat säilövät tuota ääntä, niistä sen voi puristaa ja valuttaa. Ehkä voitaisiin puhua rajojaan asuttavasta kielestä, kuten aiemmin puhuimme rajojaan kadottavista ihmisistä. Kirjan hyllystä poistamisesta aiheutuva viileä ilmavirta. Kaikki liikkuu ja muuttuu, kokon ympärillä mykkien heimo, sitten sataa. Ääniaallot liittyvät kasteensa vuoksi nesteeseen. Hänen allaan on mustia jätösäkkejä kuin verta, mutta pimeässä sitä ei huomaa. Pimeässä hän on mykkä kuin kala. Tiedämme hänen hukkuneen veteen muodostuneiden renkaiden vuoksi.

Kuin oudolla tavalla eroottinen luontodokumentti. Mikä näyttää kiinteältä ei ole, kuten salalokerot ja käytävät, pylväiden sisässä kiemurtavat kierreportaikot. Kaikenlaisia tuhatjalkaisia ja etanat monineuvoisia. Lukinpoikasia. Kaunis nivelistä muodostuva universumi. Mistä lie otin mukaani tyhjät kotilot. Niiden rakenne on harsomainen ja aavistuksen jauhoinen. Ne liikkuvat kun ravistan käsiäni. Sinänsä niiden ei pitäisi. Sielut asuttavat rakennuksia seinien sisässä, lentokoneen hylsystä asukas on tehnyt itselleen seinän.

Muodostuu kännenpuristusten reflektiivinen sarja, jonka langettamat pitkäsoormiset pürtoefektit ovat hämähäkkejä. Henkilpilvet, jotka suomme päästävät istuessamme toisiamme vastapäätä kuin nyrkkeilijät. Puhun geometrisestä universumista, kuten meritähti takertuneena kaatuneen puun runkoon. Vasten merenpinnan tasoa, latvus kohti horisonttia. Muut oksat kohti toisia horisontteja. Ajatella, että puu olisi tahmea. Ajatella, että puu olisi kuiva ja sen pinnasta irtoaisi koskettaessa tuolta. Märkä meritähti kiinni kuivaan runkoon. Kuiva meritähti märkään runkoon? Puu palaa veden tasalle, jostain rientävät muurahaiset korjaamaan sen.

Juomari kävelee myrskyisässä veneessä luotisuoraan, tukka ohenee ja verkot yli- ja uloselävät kalat sekä niveljalkaiset. Kevyet kelluvat, raskaat puolittuvat miljoonassa vuodessa.

Pikadonin jälkeen ikkunaluukut olivat olleet kiinni pitkään, joten kesti hetken ennen kuin valo asettui. Nuori joukko michiä tutisee pölyisen nuotion ympärillä vähäkielisten soittimien räimeessä odottaen yhdessä läikkynyttä kuolemaa.

He vuoroin nousevat ja istuvat jälleen, jälleen yksi nousee ja lähtee, kitaran ujelentava sävelkulku, miten sieniä voi olla näkemättä, miten pilveä ei voi olla näkemättä, miten se leijuu koko kaupungin yllä, uraa jättävä toukka.

Niin köyhiä ettei edes maatilkkua vainajiaan haudata, paitsi kaikki tämä autioma. Vedenpaisumus siirsi esineet paikoiltaan, joten pahoittelen jos kestää hetken. Ihmiset näyttävät rannoille huuhtoutuneilta mustekaloilta.

Heräsin yöllä hänen hiustensa ääneen, se toi mieleeni meren (*squid squid*); Siinä vastavalossa vaatteet leijuvat ja liekehtivät hänen päällään.

Ehkä se on heijastunutta aurinkoa
ennen

Ehkä kasvoja ei ole

ehkä muodot

kuin valo osuu niihin.

syövyttävät

kaljulle sivelty

vesi

kumartuneena

sti

disintegraatiovarjokuvia

Alkuperä lähestyy kun piilotamme kauneutta, niin auki, niin kaunista. Yhdyskunta on keskushermoston jatketta ja vastaavanlaista syiden etsimistä; jos menee katsomaan elokuvaa nähdäkseen Marilyn Monroen, näkee joka kerta myös vastaleikkaukset, mies hurmioituneena sulkee silmänsä HänHänen kasvojensa hehkuva puna on valheen väristä, hän säikähtää kuuromykan pitämää ääntä. Valo yössä on ehkä merkki sivilisaatiosta, naamio, este, reikä seinässä, jotain kodikkuudesta on kadonnut. Kävely hämähäkinseittien lävitse, osa tarttuu, osa toiveista toteutuu. Sen jälkeen kaikki harventuu. Kuin kiiruhtaminen lämmittämättömän huoneen lävitse, ilma olisi kylmää jos ehtisi sopeutua. Myöhemmin jäljellä ainoastaan katkelmia.

Minä olen toisaalta keksijän poika, voin vain löytää uusia kokemuksia. Juuri sen vuoksi saan hänen kaltaisistaan migreenin. Ja sitten kun tapasin hänet, aistin hänessä kuoleman lähestyvää kauneutta. Olisi ollut typerää olla hakeutumatta hänen seuraansa. Jos kuljen joskus näyttämön poikki ja tiedän hänen olevan siellä, tiedän että kävelen alueilla joilla enkelitkin varoisivat askeleitaan. Täytyy muistaa säilyttää normaali rytmi, tietää missä syke on. Kiihottomasti, kuin kasvit tai planeetat. Ja tunnen hänen poskipäällään yön kosteaa ilmaa, hän lausuu jotain omituisesti, ehkä siksi että pitää sitä yhtenä sanana. Olin etsinyt, minulle oli iskostunut mieleen että hän on nainen nimeltä se ja se, juoksen ja tuo puu, itseni ja metelin väliin. Värikkäät kukat eivät jotenkin tunnu luonnollisilta, mutta hämärässä ne ovat kaikki kauniita. Hän hyräilee ja valvoo verannalla untani, se tuudittaa meitä molempia. Kunnes jokin äkkinäinen liike, jokin viittaus käsittelemättömiin tunteisiin tekee tästä raskasta, yhtäkkiä sävelmään ei voi keskittyä, kunnes sade alkaa. Jotain muuta puhuttavaa. Piirrän kuvan tuosta pelottavasta eläimestä, nyt voin hyväksyä sen. Juoksen ja tuo puu, itseni ja metelin väliin.

Vesiputouksen juurella tarkkailen itseäni, mutta kerron siitä myöhemmin, pauhu on niin lähellä. Tällaisessa metelissä sielu katoaa, kuin pienet makeat virtaukset, juon lasit ikkunoista. Sillä tavalla viinirypäleet ovat usein kuultavia, sade joka putoaa talon lävitse. Aina useasta kohdasta, totuus ei asu vain yhtä huonetta. Tässä juurella, valtava paine käsissäni. Kuin virtsa jonka lasken joka aamu. Täten ihoni ei halkeile ja hiukseni kelluvat vedessä sumun

noina putouksen alla viettäminäni päivinä aloin peitellä jälkiäni; en enää kirjannut ylös kokemaani, ettei tuota alkuperäisyyttä riistettäisi minulta. Silti minulla on niitä kuin hyönteisiä muovitaskujen alla. Kuulen miten iho nousee kananlihalle. Hyvin suuri häiriö, kuin pilvenpiirtäjä tai veistos. Ehkä sitä on ilmassa. Sulkisit ikkunan. On pidettävä kiirettä, tämä on häviämässä. Näyttää kiteytyneeltä, kuin joltain fossiiliselta toukalta. Mutta se on liikkuvaa vettä. Voitte katsoa minusta kuvia. Kun niitä selaa tarpeeksi nopeasti on kuin liikkuisin.

Yhä viidenkymmenen vuoden jälkeen hän on täällä, haistan sen, yhä korkealla. Aavistus kaksikymmentävuotiaan saavuttamattomuudesta. Näin korkealta katsoen se voisi olla jäätikkö tai Miami; tarpeeksi korkealta voi nähdä menneisyyteen. Rauniot merkitsevät onnea, sanat esineitä, lähempänä ne katoavat, minä, katoavat. Kuiteista ja tositteista näen missä olen käynyt, painaumuksia, olen painanut pääni maata vasten rukoillessani tai muistelllessani; hänen ruumiltaan ajettiin parta, se paloi kirkkaalla liekillä ja intensiivisesti

tuhka oli lumivalkeista edelleen hän yllättää minut pesuhuoneessa tuijottamassa itseäni silmiin, henkäillen hiljaa. Leikkaan itseäni kun ajan partaa, se on kielihaava. Muistat vain miltä se näyttää, et miltä se tuntuu, tai toisin päin. Kaikki näyttää pienoismalleilta, jokin on nyrjähtänyt, tämä talo on rakennettu taivaaseen tai helvettiin. Käymälöissä vasta toisten virtsan ääni vapauttaa omani. Hänen ihonsa näyttää olevan liikkeessä, kuin tuuli dyynien yllä. muistan syyllisyyden ,

ääni tuottaa sen, siirrän vaistomaisesti jalkani leviävään verilammikon tieltä. Kasvot ja kädet aina lähikuvissa, siksi leijonat syövät kasvoja ja käsiä, käsien peseminen verestä, hypnoottista. Löysin uusia maisemia kun ajelin pääni, uusia muotoja.

Mehiläiset keittävät hunajaa kylkiluiden katoksessa, raadot katseen paikkoja.

Katso!

hän huudahtaa ylpeänä.

Tein sen

omista hiuksistani.

meren levä

Meri on vihreää, punaista ja vihreää, leväinen meri leviää
kuten sanat yhdessä me voimme tehdä merkityksiä

Meri on valtava kuula jonka saa näyttämään Qlta
välkkyvän valon keskuksessa kuin hämähäkki

Meri, kuten sanat, alkaa sisältyä maisemaan ei
kuten rakennus vaan kuten raunio

Tai vaurio, meri on tauoista pahoillaan että siinä
piilee syy korjata asentoa ja rykäistä

Meressä siirtyy katse sivulta toiselle ikinä
aina on huonoa onnea astua auringossa

Kaukana meressä taivaanrannassa huojui vene
tuolla on musta piste joku nousi seisomaan ja huusi

Tuolla on musta piste keskellä sipulia joka on
perusyksikkö ja jonkinlainen perusmuoto kuten vanilja

Kapitalismin henki liikkui vetten päällä ja pisteli
haarukalla reikiä pieniin jäälauttoihin ja

Meren pinnalle jäätyneillä kielen alueilla kuljeskelee
jonkun toisen ajatus, mitä se tarkoittaa, mitä niistä

niistämään niistä minä en niistä en minä vain
Kosketin vartalosi jotain kohtaa ja sinun oli pakko

Performoida sukupuoltasi ja dramatisoida liikkeitäsi
me makaamme kylmässä kylmässä sängyssäsi ja odotamme

Hengityksen kiihtymistä, tietoisuus on jotain tarttuvaa,
muodot kaiverrus hiekan alla tarina, eläimessä arkkitehtuuri

Eläimessä symmetria-akseli tuottaa etu- ja takasuunnan
scheherazade kuin suhde valtameren, puhdistaa

Siirtolohkareet vehreydestä, joka yhdistää ne
aluskasvillisuuteen, palauttaa lohkarit jäätikön muistille

Joka toi ne paikalleen vehreydestä, joka on meren vehreyttä,
noesta joka on nokainen joen pieniokainen jokaisen ikinen

Riitteiden riitteetön riitti riitos rituaalit murhasta indeksin
kompassineula sateen alkurytmi meren elävä, algaerytmi,

Rytmistelyn piilompyä pyhä lintu, Undolate, CPU KOVO
CPU KOVO leijui luojamme vetten yllä he löivät kuin lintuset

Hänen ikkunaansa siivillään, ikkunassa pizarat, suuren
organismien höyrystyneet kyneleet ja kosketustahrat

rekviem

Niille jotka eivät osaa kieltä on helppo lausua kauniisti
Täytyy aloittaa hiljaisuudesta
Puhukaa kuin puhuisitte itsellenne
Roviolle asetettujen puiden katve
Heijaava suitsukepalo kuin Newtonin kehto
Musta huppu Papin kasvot
Millaisen liekin kukin puulaji synnyttää
Miten kukkii
Kuralammikko osoittaa veden kulkureitin

Silmille leposija mielen etsiessä asentoa rukoukselle
Kaavun alta näkyvät jalat herättävät sympatiaa tai inhon
Kiinanruusu päättää talven
Ohitsepuhuttu häikäisy
En ole nähnyt häntä aikoihin
Ei pidä paikkaansa mitä hän sanoi
Kädet eivät kiinnosta minua lainkaan
Tämä valo on kaunis
Nyt he kaikki pysyttelevät vihdoin paikoillaan
Kuinka niitty voisi vertautua näiden penkkien riveihin
Jostain fossiloitunut esine, olen, ajatus
Kiven muotokuva piirrettiin arku auki
Kiven kuoltua vetäytyneet kasvot
Katso kuinka värittömiä he ovat
Näen hänen silmistään väsymyksen minuun
Hän alkaa haalistua ja haihtua
Värityy sekavaksi, vaikeaksi havaita
Tässä todellisuudessa savu ei peitä ristiä
Me pilaannumme kuin maito
Saarnani on ajan ääni, minä poseeraan kuin rapiseva koneisto
En muista miltä sinä maistut, muistan sinun sanoneen maistuvasi lohelta
Joskus muistan miltä sinä tuoksut
Ensin oli ihminen kiveä ja sitten kasvi
Verisuonet menevät rystysten molemmin puolin
Kaikki tämä kabbalistisesti leviävä sairaus
Valo tulee sisään vasemmalla olevien ikkunoiden läpi
Uskonko eleeseen vai rytmiin, en löydä kirjasta
Tuo korkealle nouseva laulu muistuttaa minua jostain

Vuosikymmeniä vanhoja kotimaisia elokuvia
Kiven juonut suomet marmorin
Läpi on pieni ja tarkka reikä, lävitse on harso
Uskonto eleistä ja rytmistä, tämän löydän kirjasta
Me olemme toistemme väärentäjä
Kerran söin päivällistä Volgalla
imagine si ceci
Kauniina päivänä
Koirajumalan silmät ovat vetiset ja mustat
Kuten kuono, karva, kuonokin
cessait, kaunis Kleopatrani
Puhun kuin puhuisin itsestään

poEsia

---

poEsia on Lasipalatsi Oy:n Kirja kerrallaan -kustantamon ja runoyhdistys Nihil Interitin runoteossarja, jonka nimikkeet julkaistaan myös vapaasti ladattavina pdf-tiedostoina osoitteessa: <http://poesiasarja.wordpress.com>

AIEMMAT POESIA-JULKAISUT:

Jyrki Pellinen: Dostojevskin suomalainen sihteeri	2004
Pauliina Haasjoki ja Reetta Niemelä: Kolmosten talo	2005
Karri Kokko: Varjofinlandia	2005
Janne Nummela: Lyhyellä matkalla ohuesti jäätyneen meren yli	2006
Jyrki Pellinen: Katkaistut haulikot	2006
Charles Bernstein: Runouden puolustus	2006
Rita Dahl: Aforismien aika	2007
Karri Kokko: Vapaat kädet	2007
Hannu Helin ja Ville-Juhani Sutinen: Neuhicky	2007
Anna Halmkrona (Ville Hytösen pseudonyymi): Kolmas sotaleikki	2008
Tytti Heikkinen: Täytetyn eläimen lämpö	2008
Kati Neuvonen: NAKU	2009
Tytti Heikkinen: Varjot astronauteista	2009